

I många år kände jag mig väldigt vilsen. Jag visste inte riktigt vem jag var och jag kände mig ofta utanför och oförstående.

Under åren som gått sedan jag mötte Jesus och långsamt började förändras och helas, har jag förstått att det är inte så lätt att passa in. Jag har fortfarande problem att förstå ”de oskrivna reglerna” och gör ofta bort mig i olika sammanhang.

Men är det viktigaste att passa in? Att bli ”hel” och framgångsrik, få titel och respekt? Jag säger inte att det är fel att arbeta och uppnå sina mål, men för egen del försöker jag släppa det till Jesus. Jag vill inte att helandet ska vara mitt huvudmål, utan Han som helar. Och när jag är i Hans närhet så blir jag hel. Kanske inte på just det sättet jag hade strävat efter, men det gör inget. För i Hans närhet rinner all strävan av, och den mänskliga bilden av lycka suddas ut för något mycket större, mycket lyckligare och fullkomligt stabilt.

Och ju mer jag lär känna mig själv, med alla mina fel och brister, ju mer förstår jag mina medmänniskor. Jag förstår inte ”de oskrivna reglerna”, utan människan bakom fasaden, den dyrbara, högt älskade person som Pappa Gud ser.

För det är i Honom vi kan hitta oss själva.

Att hitta mig själv

Jag kunde inte hitta mig själv,
mitt i livets varande
och blivande
och ändlösa strävande

Där nuet rann,
dunstade bort
och liksom försvann

Och det var alltid,
i morgon,
eller då

När jag är klar med skolan
När jag tränat och bantat
När jag skrivit en bok

Eller har ett bra jobb
Eller om jag blir frisk
Eller vaknar utan ångest

Och låter bli den där pipan
Och inte tar nästa fix
Och slutar med det
och med det
och med det
och börjar
Att vara

Men,
var jag så mycket
att jag inget blev?

Och ville jag så mycket
att jag svek mig själv?

Och tänkte jag så mycket
att mitt jag försvann?

Och sökte jag så mycket
att jag inget fann?

Och hoppades jag så mycket
att besvikelserna förlamade
och gjorde mig likgiltig

Så jag glömde att vänta på livet,
och istället jagade efter döden...

Men döden flydde
och jag hann aldrig ikapp
För när dagen grydde
väntade jag bara på nästa natt

Och livet rann,
dunstade bort
och liksom försvann

Medan jag jagade,
efter att vara,
att hitta min vilja,

att kunna tänka,
och att hitta mitt jag

Men ångorna
av mitt dunstande liv
blev till en mur
av ambivalens tårar,
som växte,
och växte,
och växte,
tills jag drucknade,
i total resignation

För jag kunde inte vara,
för jag hade ingen vilja,
för jag kunde inte tänka,
och då hittade jag inte mitt jag

Och då orkade jag inte mer
Så jag stannade
och stod där,
mellan livsångornas växande mur
och dödens flyende solnedgång

Mellan natten
och morgonen
nångång
I den stunden
som inte finns,
men som ändå är verkligare
än något annat

Och just där,
i resignationens tillfälliga mod,
vände jag mig om

Då såg jag Dig
Du stod där
med öppen famn
och väntade på mig

Med mitt varande och blivande,
med min vilja och mina tankar,
med mitt hopp,
och med mina tårar

Med allt som jag hade tappat bort
när jag ville vara
någon annan
än den jag är

Allt hade Du plockat upp
längs med vägen,
vid muren,
när Du sökte
efter mig

Och när jag försiktigt
närmar mig
Dig

Så flyr jag inte,
så jagar jag inte
Jag bara kommer,
in i Din famn

där allt
strävande och krävande,
varande och sökande,
rinner av

För du har rivit alla murar
och samlat ångorna av mitt bortdunstade liv,
alla tårar,
i en skål

Och när jag speglar mig i den skålen,
i Dina ögons spegelbild,
så ser jag,
att Du älskar

Och i Din kärlek
blir jag

Den jag är